

прийнятим у сучасній західній економічній науці, до ДПП не належать: державні закупівлі, кредитування і субсидування державою приватних компаній, дотування підприємств, банківського і реального секторів (в тому числі, дотування процентних ставок за комерційними кредитами), пільгове оподаткування, пільгові митні тарифи та ін. Але в той же час державні інвестиційні програми, які фінансуються не тільки за рахунок бюджету, а й приватним сектором, вважаються державно-приватним партнерством. До ДПП належать підприємства, в акціонерному капіталі яких бере участь держава, а також концесії.

Таким чином, можна сказати, що державно-приватне партнерство є ключовим механізмом взаємодії між бізнесом і владою, що в свою чергу сприяє задоволенню потреб, як державних, так і приватних.

ФОРМУВАННЯ SMART COMMUNITIES ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ НАПРЯМОК ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

І. А. ОСТРОВСЬКИЙ, канд. екон. наук, доц.,

доц. кафедри економічної теорії

М. В. СКЛЯРОВ, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Метою сучасної української держави є формування громадянського суспільства, створення умов, що забезпечують гідне життя та вільний розвиток людини. Разом із цілями формуються зовнішні й внутрішні напрями діяльності державної влади, її завдання та форми здійснення. Таким чином, динамічний розвиток сучасного суспільства, глибока інтеграція міжнародних норм у вітчизняну правову систему, глобалізація залежності держав світового співтовариства від прийнятих рішень одним із його членів дають змогу утворювати правові, економічні інститути, що ефективно діють як у кризових, так і в антикризових умовах. Спільна розробка концепцій, державних програм групою держав і представниками приватного капіталу в межах єдиного правового поля дасть змогу підвищити продуктивність виконання функцій держави, збільшити прибуток приватних учасників, а також задовольнити матеріальні й духовні потреби людей, забезпечити

охорону їх прав і законних інтересів.

Здійснення радикальної реформи та формування інноваційної економіки в Україні усе гостріше порушують питання про необхідність більш тісної взаємодії держави й бізнесу. Сучасний інструментарій, який діє в розвинутих країнах щодо розвитку державно-приватного партнерства, не набув поширення в нашій країні. Спостерігається підвищений інтерес до цієї взаємодії бізнесу та держави: у багатьох країнах вона дає змогу ефективно вирішувати значущі соціальні й економічні питання.

Визначаючи парадигму регіонального розвитку, слід наголосити, що вона передчасна і не завжди відповідає реальним завданням регіонального розвитку. По-перше, інституційною основою сталого розвитку є розвинута інноваційна економіка. Україна на цьому шляху зробила перші кроки. Ставка України на інтелект та інновації — це ставка на інформацію і знання як якісно новий фактор виробництва, на комплексне використання їхніх форм — інтелектуального капіталу, інтелектуальної власності. І це не випадково і закономірно, тому що роль інтелектуального капіталу в економіці швидко зростає; його питома вага у вартості підприємств в країнах Західної Європи сягає 50—60 %.

Інноваційний вектор, як свідчить досвід розвинених країн, може бути досягнуто лише за рахунок широкомасштабних першочергових рішень стосовно формування інтегрованих, стійких «розумних спільнот» (Smart Communities) зокрема, в тих галузях, які тісно пов'язані між собою (виробництво, розподіл та використання електроенергії; мобільність і транспортування; інформаційно-комунікаційні технології тощо) й складають єдину систему управління територіальними громадами на основі нормативного регулювання технічних аспектів. Під сферу впливу технічного регулювання (стандартизації та оцінки відповідності) Smart Communities в європейських країнах підпадають: міське господарство та планування, якість життя, економіка, освіта, енергія, навколишнє середовище, фінанси, управління, охорона здоров'я, відпочинок, безпека, тверді відходи, телекомунікації та інновації, транспорт, стічні води, водопостачання, каналізація, реагування на надзвичайні ситуації тощо.

Приведення у відповідність нової конструкції територіального устрою в Україні європейським стандартам є важливим напрямом посилення інституційної спроможності наукового передбачення її подальшого розвитку для оцінки власних політичних ризиків і зусиль.